

Bagved Grosserereren fik han Øje paa en af hans Døtre, Frøken Cecilie, som i et pragtfuldt Foraarstoilette à la Sølvfasan stak besynderligt af mellem de mange kirkeklædte Kvinder og aabenbart ogsaa vakte en Del Forargelse iblandt dem. Hendes Nærværelse fik ham til at tænke paa, hvad han havde hørt allerede i Jerve, at Johannes var bleven en Slags Huskapellan i det Søholmske Millionærhjem.

I Stedet for at tage lige hjem gik han en Omvej rundt om Søerne. Han vilde ikke igen plage Meta med sit daarlige Humør.

Det var Maaneskin. En spættet Skyhimmel lyste sølvagtigt over Byen. Vandet i Søerne var nervøst uroligt efter Dagens Blæst. Det dunkede mod Stensætningen, og Lygternes Lys paa Broerne sænkede sig i det som sitrende Ildsøjler. Hvor han huskede dette Billede fra den Tid, da Johannes og han søgte herud om Aftenen, naar de havde siddet og læst sig opkogte i Hovedet ved Petroleumlampen! Med Stormskridt gik de alle tre Søer rundt, mens de nynnede en Sang. Det var helt eventyrligt at tænke tilbage paa nu!

Ganske som dengang mødte han flere ømme Kærestepar men desuden adskillige ensomme Vandrere som han selv. Og han tænkte paa, at de fleste af dem godt kunde se ud til ogsaa at gaa her og sørge over Tabet af en Broder eller en Ven, der var opslugt og hvirvlet bort af Lidenskabernes sorte Mudderstrøm. — Ak ja! Der rugede for Tiden en Forbandelse over Menneskeheden, der blomstrede hektisk som et Træ med en Sygdom i